

EGY MAGÁNYOS LÉLEK

(A pura gondolva)



Ránki György (Lenolaj.hu)

Egy magányos lélek visszaadta létét
Porrá lett testét a nyárfa, a föld szippantja fel –
Köztünk lesz örökké
Ki életet adott és megnevettetett,
Sírásra fakasztott,
Elgondolkodtatott.

Sorsa viharos volt
Vitáktól, intrikáktól terhes;
Szerette a szépet,
Édent akart itt lenni
S lett belőle szégyen. -

Meg is teremtette
Kottában, hangképben,
mit számunkra képzelt:
A zene birodalmát

Vele együtt mindent,
Jólétet, keretet,
Fürdést a tengerben,
Vacsorát a kertben
Unokát, ünnepet,
Alkotó fegyelmet,
Tűzgrást, nevetést,
Társaságot, csendet
Balatonföldváron a Villa Negra 'fészert' –

Sok-sok emlékünkhöz nehéz felsorolni - -
Varázslat műve -
Bár a múltból ér jelenbe,
Meghitt valóságunk lesz
Nem felejtünk el sosem!

1992. június 17. – 1994. április 4.



Ránki György és Ránki Györgyné Dékány Anna asszony egy ismerős kisleánnyal (A Ránki-család archívumából)

ARCKÉP (ANYU)

Egy arc követ mindenfelé
Ez a legkedvesebb lényé:
Tavaly elhunyt anyué...
Álmomban is mosolyog,
Szeme csillog biztatón
Kezemet fogja szorosán
Bár valósággá válna e kép!
Hívó szavadra ugranék,
Sétálnánk a kertben, ligetben,
Mesélnénk egymásnak ekképpen...
Szeretete óvott, féltett,
Szava édes-keserűen csengett,
Ha kirándultunk a Guggerre
A Nap is ránk nevezett.
Egyforma 'mezben' vonultunk,
Az erdőben kipakoltunk,
Az elemózsia lakomának tetszett,
Az ismerősök jöttek-mentek,
Jó barátok köszöntöttek.
Jókedvünkbe örömmel vegyültek
Étvágyunkat sokszorozta
A napi Lukács uszoda...
Az Apuért élt-halt minap
Ő volt az első kritikusa,
Utazásnál hűségese társa,
Egymás mellett kitarítottak...
Sorsa betelt...

Fent az égben randevúznak.

2006. október 24.

A költemények forrása:

Ránki Katalin: Libikóka. Válogatott versek (Rím Könyvkiadó Budapest, 2014)